

AANBIDDING

DE KRINAR-KRONIEKEN: DEEL 3

Anna Zaires

♠ Mozaika Publications ♠

Dit boek is een fictief werk. Alle namen, personages, plaatsen en incidenten komen voort uit de verbeelding van de auteur or worden fictief gebruikt. Iedere gelijkenis met bestaande personen, levend of dood, bedrijven, gebeurtenissen of plaatsen berust volledig en uitsluitend op toeval.

Copyright © 2019 Anna Zaires

www.annazaires.com/book-series/nederlands

Alle rechten voorbehouden.

Buiten gebruik voor een recensie mag geen enkel deel van dit boek zonder toestemming worden vermenigvuldigd, gescand of verspreid, in geprint of elektronisch formaat.

Uitgegeven door Mozaika Publications, onderdeel van Mozaika LLC.

www.mozaikallc.com

Ontwerp cover: Najla Qamber Designs

www.najlaqamberdesigns.com

Vertaling: Parel Blokken

e-ISBN: 978-1-63142-496-0

ISBN: 978-9-40219-883-6

DEEL I

PROLOOG

De Krinar liep over straat in Moskou en observeerde in stilte de drukke mensenmassa's om hem heen. Wanneer hij passeerde, zag hij de angst en nieuwsgierigheid op hun gezichten, en hij voelde de haat die sommige voorbijgangers uitstraalden.

Rusland was een van de landen die zich het hevigst hadden verzet – en waar de grootste tol was geëist gedurende de Great Panic. Een grotendeels corrupte regering en een bevolking die alle autoriteit wantrouwde, waren het recept voor plunderingen en extreem hamstergedrag door de Russen tijdens de Krinar-invasie. Zelfs nu nog, meer dan vijf jaar na dato, waren sommige etalages in Moskou leeg. De afgeplakte winkelruiten waren een erfenis van de tumultueuze maanden na de komst van de Krinar.

Gelukkig was de luchtkwaliteit in de stad er behoorlijk op vooruitgegaan. Het was hier minder vervuild dan de Krinar zich van enkele jaren geleden herinnerde. Destijds

AANBIDDING

had er een zware smog over de stad gehangen, wat hij vreselijk storend vond. Niet dat het hem in enig opzicht kon schaden, maar toch gaf de K er de voorkeur aan om lucht in te ademen die niet al te veel koolwaterstof bevatte.

Toen hij het Kremlin naderde, trok de K de capuchon van zijn jas over zijn hoofd en probeerde hij er zo menselijk mogelijk uit te zien door zijn bewegingen langzamer en minder gracieus te maken. Hij maakte zichzelf niet wijs dat de K-satellieten hem ook maar een moment uit het oog verloren, maar niemand in de Centers had een reden om hem te verdenken. Hij had zich de afgelopen jaren ingespannen om zoveel mogelijk te reizen en geregeld menselijke steden te bezoeken. Zo zouden zijn recente reizen geen argwaan wekken, mocht er ooit iemand zijn die zijn gangen besloot na te gaan.

Niet dat iemand die moeite zou nemen. Zover iedereen wist, zaten de Krinar die het Verzet hadden geholpen – de Kadebam, zoals ze genoemd werden – veilig opgeborgen, en die arme Saur had de schuld in de schoenen geschoven gekregen voor het uitwissen van hun herinneringen. De K had het zelf niet beter kunnen plannen.

Nee, hij hoefde zijn identiteit niet te verbergen voor de Krinar-satellieten. Zijn doel was het om de menselijke bewakingscamera's die overal om het Kremlin heen hingen te ontwijken. Hij wilde namelijk niet dat de Russische regering onraad zou ruiken voordat hij kans had gezien de andere grote steden te bezoeken.

De K zette een glimlach op en deed alsof hij gewoon een menselijke toerist was die een rondje liep over het Rode Plein. Zijn schoenzolen schraaptten over het plaveisel en

ANNA ZAIRES

lieten kleine capsules los die de zaden bevatten voor een nieuw tijdperk in de menselijke geschiedenis.

Zodra hij klaar was, ging hij terug naar het schip dat hij in een nabijgelegen steegje had achtergelaten.

Morgen zou hij Mia weer zien.

Saret kon bijna niet wachten.

'O mijn god, Korum, hoe heb je dit allemaal voor elkaar gekregen?'

Mia keek vol verwondering om zich heen. Alle vertrouwde meubels waren verdwenen en Korums huis in Lenkarda, de plek die zij als thuis was gaan beschouwen, leek nu verdacht veel op een Krinar-woning, compleet met zwevende planken en smetteloze ruimtes. Het enige wat nog aan voorheen deed denken, was dat de muren en het plafond doorzichtig waren, maar dat was omdat het een element was van de Krinar-huizen dat Korum vanaf het begin zo had laten zijn.

Haar geliefde grijsde, waardoor het kuiltje in zijn linkerwang tevoorschijn kwam. 'Misschien ben ik iets van een uurtje weggeweest terwijl je sliep.'

'Ben je helemaal van Florida hierheen gegaan alleen maar om het meubilair te veranderen?'

ANNA ZAIRES

Hij schudde lachend zijn hoofd. ‘Nee, schat, zelfs ik ben niet zó toegewijd. Ik moest wat zaken regelen en toen besloot ik dat ik je hiermee wilde verrassen.’

‘Nou, reken maar dat ik verrast ben,’ zei Mia. Ze draaide langzaam een rondje en bestudeerde het vreemde interieur dat ze bij hun terugkomst in Lenkarda had aangetroffen.

Op de plek waar eerst de ivoorkleurige bank stond, zweefde nu een lange, witte plank boven de vloer. Korum had haar eens uitgelegd dat de Krinar hun meubels konden laten zweven door gebruik te maken van een vorm van zwaartekrachttechnologie, een variant op wat ze gebruikten om hun kolonies te beschermen. Mia wist dat als ze op die plank ging zitten, die zich onmiddellijk zou vormen naar haar lichaam, zodat het supercomfortabel was. Bij de muren zweefden eveneens een paar planken. Op sommige ervan stonden een soort kamerplanten met felroze bloemen.

De vloer was ook veranderd – en leek in niets op wat Mia in andere Krinar-huizen had gezien. Ze probeerde zich te herinneren hoe die andere vloeren eruitzagen, maar het enige wat ze kon terughalen was dat ze hard en koel waren, als plavuizen. Ze had niet zoveel aandacht aan die vloeren besteed omdat ze niet heel opmerkelijk waren. Maar wat ze nu onder haar voeten had, had een heel ongebruikelijke textuur en een sponsachtige consistentie. Het voelde alsof ze op lucht liep.

‘Wat is dat?’ vroeg ze aan Korum, wijzend naar het vreemde spul.

‘Trek je schoenen maar uit,’ zei hij. Hij schopte zijn eigen sandalen uit. ‘Het is iets nieuws wat een van mijn medewerkers onlangs heeft bedacht – een variatie op de technologie van het slimme bed.’

AANBIDDING

Nieuwsgierig volgde Mia zijn voorbeeld en ze liet haar blote voeten in de zachte vloer wegzinken. Het materiaal leek om haar voeten heen te vloeien en ze te omhullen, en even later voelde het alsof duizend piepkleine vingers zachtjes haar tenen, hielen en wreven masseerden, waardoor alle spanning eruit wegvloede. Een voetmassage, maar dan duizend keer fijner. ‘Wauw,’ verzuchtte Mia. Er verscheen een enorme gelukzalige glimlach op haar gezicht. ‘Korum, dit is geweldig!’

‘Ja hè.’ Hij liep rond en leek zelf ook te genieten van het gevoel. ‘Ik dacht al dat het je zou aanspreken.’

Met haar voeten weggezonden in weelde keek Mia toe hoe hij langzaam de kamer door liep. Zijn lange, gespierde lichaam bewoog zich met de katachtige sierlijkheid die zijn soort eigen was. Soms kon ze nauwelijks geloven dat deze prachtige, gecompliceerde man de hare was – dat hij evenveel van haar hield als zij van hem.

Haar geluksgevoel was zo groot dat het bijna angstaanjagend was.

‘Wil je de rest van het huis zien?’ Hij kwam naast haar staan en glimlachte warm naar haar.

‘Ja, absoluut!’ Mia grijsde als een kind in een snoepwinkel.

Drie dagen terug, tijdens een van hun avondwandelingen in Florida, had ze tegen Korum gezegd dat ze het leuk zou vinden om te zien hoe zijn huis eruitzag voordat hij het omwille van haar komst had ‘vermenselijkt’. Hoe lief het ook was dat hij dat voor haar had gedaan, Mia was nu gewend aan de Krinar-levensstijl en had het vertrouwde gevoel van menselijke meubels niet meer nodig. Nu wilde ze juist zien hoe haar aliengeliefde had geleefd voordat ze

ANNA ZAIRES

elkaar ontmoetten. Hij had geglimlacht en beloofd dat hij zijn huis terug zou veranderen – en het was duidelijk dat hij die belofte had gemeend.

‘Oké,’ zei hij, en hij keek naar haar met een ietwat ondeugende blik op zijn mooie gezicht. ‘Er is één kamer die je nog nooit hebt gezien, en die ik je heel graag wil laten zien...’

‘O?’ Mia trok haar wenkbrauwen op. Haar hart begon sneller te kloppen en in haar onderbuik tintelde het van de spanning. Zijn ogen hadden nu een gouden ondertoon, dus ze vermoedde dat wat het ook was dat hij haar wilde laten zien, ze het binnen afzienbare tijd in zijn armen zou uitschreeuwen van genot. Als er één ding was waar ze altijd van op aan kon, was het zijn onverzadigbare verlangen naar haar. Hoe vaak ze ook seks hadden, het leek alsof hij altijd meer wilde... en zij ook.

‘Kom,’ zei hij. Hij pakte haar hand en leidde haar naar de muur aan hun linkerkant.

Terwijl ze eropaf liepen, verdween de muur niet zoals normaal gesproken gebeurde. In plaats daarvan voelde Mia dat ze dieper wegzonk in het sponzige materiaal onder haar voeten. Als eerste werden haar voeten geabsorbeerd, en daarna haar enkels en knieën. Het was als drijfzand, behalve dat het binnenshuis was. Ze keek Korum verbaasd aan en greep zijn hand. ‘Wat...?’

‘Geen zorgen.’ Hij gaf een geruststellend kneepje in haar hand. ‘Er zal je niks overkomen.’ Bij hem gebeurde hetzelfde; ze zag hoe de vloer hem als het ware meezoog.

‘Eh, Korum, ik weet het niet hoor...’ Mia zat nu al tot aan haar middel in de vloer, en bij haar onderlichaam voelde het behoorlijk vreemd – haast gewichtsloos.

AANBIDDING

‘Nog heel even maar,’ zei hij, en hij glimlachte.

‘Heel even?’ Mia zat nu tot aan haar borst in het vreemde materiaal. ‘Heel even tot wat?’

‘Tot dit,’ zei hij terwijl er ineens een versnelling optrad en ze allebei geheel door de vloer heen zakten.

Mia slaakte een gillette en kneep hard in Korums hand. Eerst was er alleen maar donker en een angstaanjagend niets onder haar voeten, en toen zweefden ze plotseling in een zacht verlichte, perzikkleurige ruimte in cirkelvorm.

Ze zweefden letterlijk in het luchtledige.

Vol verbazing staarde Mia naar haar vriend. Ze kon niet geloven wat er gebeurde. ‘Korum, is dit...?’

‘Een antizwaartekrachtruimte?’ Hij grijnsde als een jongetje dat zijn nieuwe speelgoed liet zien. ‘Ja, inderdaad.’

‘Je hebt een antizwaartekrachtruimte in je huis?’

‘Klopt,’ zei hij, duidelijk blij met haar reactie. Hij liet Mia’s hand los en maakte een koprol in de lucht. ‘Zoals je kunt zien is het superleuk.’

Mia lachte ongelovig en probeerde zijn voorbeeld te volgen, maar het lukte haar niet om haar bewegingen in de juiste banen te leiden. Ze had geen idee hoe Korum die koprollen maakte. Ze bewoog haar armen en benen, maar dat leek niet veel uit te halen. Het voelde alsof ze in het water was, alleen was het niet nat.

Wat onder of boven was, kon ze niet bepalen, want de kamer had geen ramen en er was geen duidelijk onderscheid tussen muren, vloer en plafond. Het was alsof ze in een gigantische bubbel zaten – wat waarschijnlijk ook niet ver bezijden de waarheid was. Mia had hier geen verstand van, maar ze kon zich indenken dat het niet makkelijk was om een antizwaartekrachtruimte te bouwen op aarde. Er moest

ANNA ZAIRES

heel veel complexe technologie bij komen kijken om de zwaartekracht van deze planeet te overrulen.

‘Wauw,’ zei ze zachtjes, terwijl ze door de lucht zweefde. ‘Korum, dit is geweldig. Hebben meer Krinar dit?’

Hij was erin geslaagd bij een van de muren te komen en daar zette hij zich tegen af om zich terug in haar richting te duwen. ‘Nee,’ zei hij en hij pakte haar arm terwijl hij langs haar zweefde, ‘dit hebben er niet veel.’

Mia grijnsde terwijl hij haar naar zich toe trok. ‘O? Alleen jij?’

‘Misschien,’ mompelde hij. Hij sloeg een arm om haar middel en drukte haar stevig tegen zich aan. Zijn ogen werden met de seconde goudkleuriger en ze voelde tegen haar buik iets drukken waardoor ze niet meer kon twijfelen aan zijn intenties.

Haar ogen werden groot. ‘Hier?’ vroeg ze. Haar hartslag versnelde van opwinding.

‘Hmhm...’ Hij trok haar al omhoog (of was het omlaag?) om zachte kusjes te geven op het stukje huid achter haar oorlel.

Zoals altijd reageerde haar hele lichaam op zijn aanraking. Ze kantelde haar hoofd achterover en kreunde een beetje. Er stroomde een warm gevoel door haar aderen.

‘Ik hou van je,’ fluisterde hij in haar oor. Zijn grote handen streelden over haar lijf en trokken haar jurkje naar beneden. Het zweefde weg, maar Mia had het nauwelijks door. Haar ogen waren gefixeerd op de man van wie ze nog meer hield dan van het leven zelf.

Ze zou het nooit zat raken om deze woorden uit zijn mond te horen, dacht Mia, terwijl ze toekeek hoe hij zich even van haar losmaakte om zijn eigen kleren uit te trekken.

AANBIDDING

Als eerste ging zijn shirt, toen zijn broek, en toen was hij compleet naakt. Zijn lichaam was van een oogverblindende mannelijke perfectie. Het feit dat ze door de lucht zweefden gaf het geheel iets surrealistisch, waardoor Mia het gevoel had dat ze in een heel ongebruikelijke seksdroom zat.

Ze strekte haar handen naar hem uit en liet ze over zijn borstkas glijden. Het voelde heerlijk, die gladde huid met de harde spieren eronder. ‘Ik hou ook van jou,’ zei ze, en ze zag hoe zijn ogen nog meer opgloeiden van verlangen.

Hij trok haar naar zich toe en draaide haar zodanig dat ze haaks op hem zweefde, met haar onderlichaam op zijn ooghoogte. Voor ze iets kon zeggen, duwde hij haar dijen uit elkaar om haar schaamlippen bloot te stellen aan zijn hongerige blik. ‘Zo mooi,’ fluisterde hij, ‘zo warm en nat. Ik kan niet wachten om je te proeven...’ zei hij, en hij likte langzaam over haar heen, ‘om je te laten klaarkomen...’

Kreunend deed Mia haar ogen dicht. De kriebelende spanning in haar onderbuik nam toe. Het leek alsof alle sensaties sterker waren nu ze in de lucht zweefde. Zonder een ondergrond om op te liggen of iets anders wat haar lichaam aanraakte, was het enige wat ze voelde – en het enige waar ze zich op kon concentreren – het enorme genot van zijn mond die haar clitoris likte en kusjes gaf, en zijn sterke handen die over haar dijen gleden.

Zonder dat ze het zag aankomen, schoot er een krachtig orgasme door haar lichaam, vanuit haar kern naar buiten toe. Mia schreeuwde het uit en kromde haar tenen door de intensiteit van het orgasme, en toen draaide hij haar om zodat ze hem aankeek. Nog voordat haar orgasme was afgelopen, was zijn pik al bij haar opening, en hij gleed met één soepele stoot naar binnen.

ANNA ZAIRES

Mia hapte naar adem, deed haar ogen open en greep hem bij de schouders. De schok van hoe hij haar in bezit nam, pulseerde door haar lichaam. Hij pauzeerde even en begon toen langzaam te bewegen, zodat ze tijd had om te wennen aan hoe vol het in haar voelde. Met elke voorzichtige stoot raakte zijn eikel een gevoelige plekje diep vanbinnen, waardoor ze kleine kreetjes slaakte.

Die zachte en beheerste stoten leken wel eeuwig door te gaan, en met elke stoot kwam ze dichterbij het randje, zonder eroverheen te gaan. Mia kreunde gefrustreerd en drukte haar nagels in zijn schouders. Hij móést sneller gaan bewegen. ‘Alsjeblieft, Korum...’ fluisterde ze. Ze wist dat hij dit soms wilde – hij hield ervan als ze smeekte om het ultieme genot.

‘Ik ga het zeker doen,’ mompelde hij. Zijn ogen waren nu vrijwel puur goudkleurig. ‘Ik ga je dat genot geven, schatje.’ Hij omklemde haar met één arm, en met de andere hand ging hij naar haar kutje om er wat vocht vandaan te halen. Daarna ging zijn vinger tot haar verbazing omhoog, tussen de bollingen van haar billen, en drukte hij zachtjes tegen haar kleine gaatje.

Haar adem stokte en Mia keek hem aan met een mengeling van angst en opwindning.

‘Sst, ontspan...’ suste hij. Zijn stem klonk als ruw fluweel. Voordat ze iets kon zeggen, boog hij zijn hoofd en kustte hij haar diep en verleidelijk terwijl hij zijn vinger naar binnen duwde.

Eerst leek het een brandende pijn te geven en zorgde de onbekende invasie ervoor dat ze tegen hem aan kermde in een zinloze poging om het ongemak te verlichten. Met zijn pik volledig in haar was dit schepje erbovenop te veel, het

AANBIDDING

gevoel vreemd en verontrustend. Zodra hij echter stilhield, met zijn vinger nog maar deels in haar, werd het brandende gevoel minder en ervoer ze alleen nog maar een opgevuld gevoel.

Korum keek haar aan met een omfloerste blik. ‘Gaat het?’ vroeg hij zachtjes, en Mia knikte onzeker. Ze kon niet bepalen of ze dit vreemde gevoel nu prettig vond of niet.

‘Goed,’ fluisterde hij. Hij begon weer met zijn heupen te bewegen terwijl hij zijn vinger op zijn plek hield. ‘Ontspan je maar. Ja, zo doe je het goed...’

Mia deed haar ogen dicht en concentreerde zich erop niet aan te spannen, hoewel dat steeds lastiger werd. Het vreemde gevoel droeg op de een of andere manier bij aan de druk die zich in haar opbouwde, elke stoot van zijn pik zorgde ervoor dat de vinger een klein beetje bewoog, en haar zintuigen werden overweldigd. Langzaam verhoogde hij zijn tempo, zijn heupen bewogen steeds sneller... en toen ineens spatte ze uit elkaar, trilde haar hele lichaam van een orgasme met zoveel intensiteit dat ze niks anders meer kon dan uithijgen.

Korum gromde en drukte zijn heupen tegen haar aan terwijl haar kutje ritmisch om zijn pik heen pulseerde, waardoor hij zelf klaarkwam. Ze voelde de warme stralen van zijn zaad in haar onderbuik, hoorde zijn zware ademhaling in haar oren terwijl zijn arm om haar middel aanspande om haar op haar plek te houden.

Naderhand liet hij zijn vinger langzaam uit haar glijden en kuste hij haar. Zijn lippen voelde zacht en lieflijk op de hare.

Ze zweefden nog even ineengestremd verder, hun lichamen vochtig van het zweet.

ANNA ZAIRES

De volgende ochtend, terwijl Mia wakker werd en zich uitrekte, kwam er een grote glimlach op haar gezicht toen ze terugdacht aan wat er gisteren was gebeurd. Het leek erop dat Korum pas net was begonnen haar te laten kennismaken met al het erotische genot dat hij voor haar in petto had... en ze kon bijna niet wachten om het allemaal te mogen ervaren. Of het nou goed voor haar was of niet, ze was compleet verslingerd aan hem, aan het genot dat ze in zijn armen mocht ervaren, en ze kon zich niet voorstellen dat ze ooit met iemand anders zou zijn – zeker niet met een gewone mensenman.

Grappig: ze had altijd gehoord dat relaties na verloop van tijd minder intens werden, maar het leek alsof hun passie alleen maar met de dag groter werd. Deels had dat te maken met het feit dat Korum een geweldige minnaar was. In tweeduizend jaar tijd had hij behoorlijk wat geleerd over het vrouwelijk lichaam. Maar het was nog iets anders, iets ondefinieerbaars – die unieke chemie tussen hen die ze al van het begin af aan hadden gevoeld.

Soms beangstigde het haar hoe erg ze hem nodig had. Het verlangen ging verder dan het fysieke, hoewel ze zich niet kon voorstellen dat ze ook maar een dag zonder het geweldige genot kon dat ze met hem beleefde. Het was alsof ze op celniveau op elkaar afgestemd waren – twee helften die samen heel werden.

Nog altijd met die glimlach op haar gezicht stapte Mia uit bed. Ze pakte haar hightech horloge en keek hoe laat het was. Tot haar verbazing was het al acht uur 's morgens, dus ze had nog maar een uur de tijd om te ontbijten en naar het laboratorium te gaan. Het was zaterdag, maar in Lenkarda

AANBIDDING

was dat ook een werkdag. De Krinar hadden een andere kalender dan mensen. Hun 'week' duurde maar vier dagen in plaats van zeven en bestond uit drie werkdagen en dan één rustdag. Mia dacht echter nog steeds in mensentijd, omdat ze dat zo gewend was.

Korum was al de deur uit, dus Mia vroeg het huis om een smoothie voor haar klaar te maken en nam een snelle douche. Zelfs die was anders nadat Korum het huis had heringericht. In plaats van de bad-douchecombinatie waaraan ze gewend was geraakt, stond er in de badkamer nu een gigantische cirkelvormige cel met dezelfde intelligente technologie als de rest van het huis. Het water kwam overal en nergens vandaan om haar hele lichaam te wassen en masseren. De waterdruk en temperatuur werden automatisch aangepast aan haar wensen. Ze hoefde zelf niets te doen om zich te wassen. Douchegel, shampoo en een soort olie werden over haar lichaam en haar verspreid terwijl ze gewoon bleef staan. De Krinar-technologie deed al het werk.

Na de douche stapte Mia uit de cel en werd ze droog geblazen met warme lucht. Haar haar werd ook automatisch geföhnd, wat resulteerde in zachte, glanzende krullen zoals ze ze zou hebben na een behandeling bij een chique kapsalon. Tegelijkertijd proefde ze in haar mond een frisse geur, alsof ze haar tanden had gepoetst.

Tegen de tijd dat ze aangekleed en wel in de keuken kwam, stond er een aardbei-amandelsmoothie klaar op de keukentafel. Ze pakte hem mee voor onderweg naar haar werk.

ANNA ZAIRES

Hoewel ze maar een week was weggeweest, had Mia gemerkt dat ze het laboratorium miste. Ze was leergierig, en de uitdaging om iets ingewikkelds onder de knie te krijgen had haar nooit afgeschrikt. In het begin voelde ze weerstand tegen de relatie met Korum, wat deels te maken had met haar angst om zichzelf te verliezen, om te verworden tot een veredelde genotslaaf. Maar ze had ontdekt dat ze een gewaardeerd onderdeel kon zijn van de Krinar-gemeenschap, dat ze een bijdrage kon leveren. Door deze stage voor haar te regelen, had Korum meer voor haar gedaan dan haar cv opvijzelen. Hij had ermee laten zien dat hij haar slim en capabel vond – dat hij niet alleen naar haar verlangde, maar haar ook respecteerde.

Eenmaal bij het laboratorium was Mia het grootste deel van de dag kwijt met inhalen wat ze had gemist tijdens haar week in Florida. Ook al had ze bijna dagelijks de stand van zaken besproken met Adam, haar projectpartner, ze had toch het gevoel dat ze achterliep bij de recente ontwikkelingen. Ze kreeg ook nog eens niet veel tijd om alles door te nemen, want Adam was van plan om die middag weg te gaan voor een week bij zijn menselijke adoptiefamilie.

‘Hoe heb je dat bij Saret voor elkaar gekregen?’ plaagde Mia. ‘Een hele week? Korum moest al alles uit de kast trekken om hem zover te krijgen dat ik een week mocht weggaan, en jij bent veel waardevoller...’

Adam haalde zijn schouders op. ‘Hij had niet veel keus. Ik heb gezegd dat ik ging en dat was dat.’

Mia grijnsde naar hem, opnieuw onder de indruk van de jonge Krinar. Ondanks zijn menselijke opvoeding – of misschien juist dankzij – stond hij meer dan zijn mannetje in deze samenleving.

AANBIDDING

Uiteindelijk gaf Adam haar rond vier uur 's middags een stapel leesvoer en vertrok hij, zodat zij alleen achterbleef. De andere leerlingen werkten aan een project samen met het breinlaboratorium in Thailand, en waren een paar dagen weg voor een experiment.

De volgende twee uur was Mia aan het lezen en ging ze de data checken die was gegenereerd door de virtuele simulatie van het brein van een jonge Krinar. Het leek erop dat de meest recente methode die Adam en zij hadden getest inderdaad een stap in de goede richting was. De kennisoverdracht ging sneller en had minder nare bijwerkingen. Hopelijk zouden ze voor het eind van de zomer nog verder zijn met finetunen...

‘Hoe was het in Florida?’ vroeg een bekende stem achter haar, en Mia schrok op van haar werk.

Ze draaide zich om en ademde diep in om haar versnelde hartslag te kalmeren. ‘Je liet me schrikken,’ zei ze glimlachend tegen Saret. ‘Ik wist niet dat er hier nog iemand was.’

Zijn baas streek met zijn vingers door zijn donkere haar. ‘Ik ben nog wat dingen aan het afronden.’ Hij keek ongebruikelijk gespannen, en Mia kreeg de indruk dat hij vermoeid was – iets wat de Krinar niet gauw overkwam.

‘Gaat het wel?’ vroeg ze voorzichtig. Ze wilde geen grens overschrijden. Terwijl ze al een paar weken voor Saret werkte, kon ze hem nog steeds niet helemaal peilen. Hij was niet zo heel vaak in het lab, want voor het project waar hij zich mee bezighield, reisde hij de hele wereld over. Als hij wel in het lab was, was dat meestal in zijn kantoor, hoewel ze al een paar keer had gemerkt dat hij haar aan het

ANNA ZAIRES

observeren was. Hij wilde de enige mens die ooit in zijn lab was geweest wel in de gaten houden, blijkbaar.

‘Natuurlijk,’ zei Saret. Hij glimlachte. ‘Het gaat heel goed. Een van mijn favoriete assistentes is weer terug.’

Mia voelde zich een tikje ongemakkelijk, maar ze beantwoordde toch zijn glimlach. ‘Dank je,’ zei ze. ‘Het is fijn om terug te zijn. Ik was net de data aan het bekijken en er is absoluut vooruitgang...’

‘Geweldig,’ onderbrak Saret haar. ‘Ik kijk uit naar je rapportage.’

‘Uiteraard. Die zal ik vanavond maken...’

‘Nee hoor, dat hoeft niet. Je kunt vandaag op tijd naar huis. Het is je eerste dag sinds je terug bent. Je cheren zou het niet op prijs stellen als ik je hier vasthield.’

Mia knikte verbaasd. ‘Oké, als je het zeker weet...’ Normaal gesproken stelde Saret het niet op prijs als je minder dan de volle dag werkte. Hij was daar zelfs met Korum over in discussie gegaan toen haar stage net begonnen was. Maar nu leek het erop dat hij juist wilde dat ze wegging. Ach ja, daar zou ze maar niets tegen inbrengen. Ze was toch al van plan geweest om over een uurtje naar huis te gaan.

‘Ik weet het zeker.’ Saret glimlachte naar haar. Er was iets aan die glimlach wat haar een onbehaaglijk gevoel gaf, maar ze kon er niet de vinger op leggen.

‘Goed, dank je wel. Ik zie je morgen weer,’ zei Mia, en ze liep langs hem heen. Terwijl ze dat deed, had ze durven zweren dat hij wat dichterbij leunde en inademde, haast alsof hij haar geur opsnoof.

Ze hield zichzelf voor dat ze zich maar iets in het hoofd haalde en liep het lab uit, waarna ze in een klein vliegtuig stapte dat buiten stond. Korum had dit voor haar gemaakt

AANBIDDING

zodat ze snel kon rondreizen binnen Lenkarda. Net als het horloge dat hij haar had gegeven, kon ze ook dit toestel bedienen met spraakcommando's. Moe van de werkdag ging Mia in een van de intelligente stoelen zitten en ze zei tegen het vliegtuigje dat het haar naar huis moest brengen.

Saret keek toe hoe Mia wegging. Zijn handen jeukten van het verlangen om haar aan te raken.

Haar zo dichtbij te hebben na haar lange afwezigheid was een kwelling geweest. Haar lichtzoete geur vulde het lab en hij had zich er niet van kunnen weerhouden dichterbij te komen om die op te snuiven. Als ze op dat moment niet was weggegaan, zou hij iets doms hebben gedaan, zoals haar naar zich toe trekken om haar te proeven. En hij zou niet zijn gestopt bij het proeven.

Als hij zijn eigen brein zou proberen te analyseren – zoals elke breinexpert zou moeten doen – kon hij allerlei redenen bedenken voor zijn obsessie. Ten eerste behoorde ze toe aan Korum. Als kind al had Saret altijd Korums speelgoed willen hebben. Zijn vijand was inventief; hij had de designs van populair speelgoed veranderd om voor zichzelf iets te maken wat nog gaver was dan de rest had. Saret had Korum daar destijds om gehaat, en hij haatte hem tot op de dag van vandaag nog steeds. Natuurlijk had hij dat nooit laten merken. Het liep nooit goed af met Korums vijanden. Het was veel beter om met hem bevriend te zijn, of om in elk geval te doen alsof.

En Mia was het ultieme speelgoed. Zo klein, zo delicaat, zo heerlijk menselijk. Voor het eerst begreep Saret waarom haar soort huisdieren had. Een schattig wezentje dat je

ANNA ZAIRES

eigendom was, dat je kon aaien en aanraken wanneer je maar wilde – het had iets heel aanlokkelijks. Zeker als dat wezentje van je hield, van je afhankelijk was... Mia zou een heel goed huisdier zijn, dacht Saret wrang, met die dikke bos haar die er zo zacht en aaibaar uitzag.

Het verbaasde hem dat Korum hem zoveel tijd met haar liet doorbrengen. Saret had hem in het begin uitgetest door te eisen dat Mia volle dagen zou werken, gewoon om te zien of Korum dan zou begrijpen dat het belachelijk was om een mens te laten werken in een Krinar-omgeving. Zijn tegenstander was de laatste van wie hij had verwacht dat hij een mensenmeisje gelijkwaardig zou behandelen. Oké, ze was slim – voor een mens dan – maar ze was ook jong en beïnvloedbaar. Het zou niet veel moeite kosten om haar te vormen tot wat je maar wilde. Wat zij op dit moment dacht te willen deed er niet echt toe. Als Mia zijn charl was geweest, had hij haar overtuigd dat ze gelukkig moest zijn met haar rol in zijn leven, in zijn bed. Er waren zoveel dingen waar een mensenmeisje zich mee kon vermaken: allerlei virtuele en echte spabehandelingen, mooie kleding, interessante films, leuke boeken... Maar in plaats daarvan liet Korum haar non-stop werken. Geen wonder dat ze zich nog altijd verzette tegen het idee een charl te zijn. Haar cheren behandelde haar simpelweg niet op de juiste manier.

Saret zuchtte en liep terug naar zijn kantoor. Alle breinanalyses van de wereld konden het feit dat hij haar wilde niet veranderen. En binnenkort zou hij zijn kans krijgen. Hij hoefde alleen nog maar heel even geduld te hebben.

Hij richtte zijn aandacht weer op zijn taak en riep een 3D-kaart van Shanghai op.

AANBIDDING

Volgende halte: China.

'Maak je geen zorgen,' zei Korum geruststellend terwijl hij een witte stip op Mia's slaap maakte. 'Ze zullen je geweldig vinden, net als ik.'

Mia draaide zenuwachtig een haarlok rond tussen haar vingers en stopte hem toen achter haar oor. 'Vinden ze het niet vervelend dat ik een mens ben?'

'Nee hoor,' zei hij. 'Ze weten zo goed als alles al over je en ze zijn heel blij dat ik iemand heb gevonden om wie ik zoveel geef.'

Bij thuiskomst van haar werk had Korum haar verrast met het nieuws dat hij haar ook wilde voorstellen aan zijn familie. Nu stond hij op het punt haar mee te nemen naar een virtual-realityomgeving waarin ze zijn ouders zou ontmoeten. Volgens zeggen was deze virtual reality levensecht, zodat ze met zijn ouders kon praten alsof ze tegenover hen zat.

De ontmoeting zou plaatsvinden op Krina.

AANBIDDING

‘Weet je zeker dat ik me niet hoef om te kleden?’ Mia had door dat ze aan het treuzelen was, maar ze was vreselijk nerveus. ‘En zal je moeder het niet erg vinden dat ik jullie familiesieraad draag?’

‘Je ziet er prachtig uit en die ketting staat je geweldig,’ zei hij vastbesloten. ‘Mijn moeder zal het heel mooi vinden om die om jouw hals te zien. Ze heeft hem me speciaal voor dat doeleinde gegeven: om hem te schenken aan de vrouw van wie ik hou.’

Mia ademde diep in om haar bonkende hart te kalmeren. ‘Goed, dan ben ik er klaar voor.’ Althans zo klaar als mogelijk voor een ontmoeting met de buitenaardse ouders van haar geliefde, die tweeduizend lichtjaar verderop woonden.

Korum glimlachte en de wereld om haar heen vervaagde.

Met een duizelig gevoel sloot Mia haar ogen, en toen ze ze weer opendeed, stond ze in een groot, ruimtelijk gebouw dat ietwat deed denken aan Korums huis in Lenkarda. Van binnenuit was het transparant, zodat ze de bijzondere planten kon zien die hierbuiten groeiden. De meeste flora had de groene kleur die ze kende, maar ze zag ook rode, oranje en gele tinten. Het was overweldigend mooi. Het interieur van het gebouw gaf hetzelfde rustgevende gevoel als Armans huis. Alles was crèmekleurig en het zonlicht dat naar binnen stroomde door het doorzichtige plafond viel op een prachtig bloemstuk in het midden van de ruimte – het enige kleurelement in een verder smetteloze ruimte. De bloemen leken uit een opening in de vloer te groeien. Langs de muren zag ze een paar zwevende planken zoals ze ze kende, die meerdere toepassingen hadden.

‘Het is beeldschoon,’ fluisterde Mia terwijl ze de ruimte rondkeek. ‘Is dit het huis van je ouders?’

ANNA ZAIRES

Korum knikte glimlachend. Hij zag er trots en gelukkig uit. ‘Dit is het huis waarin ik ben opgegroeid,’ zei hij. Hij pakte haar hand en kneep er lichtjes in.

Zoals gewoonlijk zorgde zijn aanraking ervoor dat ze het warm kreeg vanbinnen, en ze verwonderde zich er opnieuw over hoe echt deze virtual reality voelde. Op de een of andere manier leek dit nog echter dan de club waar hij haar een keer mee naartoe had genomen om haar fantasie te beleven. Al haar zintuigen stonden aan, alsof ze hier fysiek aanwezig was, op een planeet in een ander sterrenstelsel.

Mia ademde diep in en besepte dat de lucht iets ijler was dan ze gewend was, alsof ze op grote hoogte waren. Ze voelde zich daadwerkelijk een beetje licht in het hoofd. Ze hoopte maar dat ze er gauw aan gewend zou raken. De temperatuur was aangenaam warm, ook al waren ze binnen. In de lucht hing een exotische, maar prettige geur. Dat had vast te maken met de bloemen. Het rook haast fruitig. Zoiets had ze nog nooit geroken.

Terwijl Mia om zich heen keek, ontstond er een gat in een van de muren. Er kwam een Krinar-vrouw door naar binnen. Ze was lang en slank, de bouw van een supermodel, en had glanzend donker haar. Haar ogen hadden dezelfde warme amberkleur als die van Korum. Het kon niet anders dan dat zij Korums moeder was: de gelijkenis was onmiskenbaar.

Toen ze hen zag staan, verscheen er een grote glimlach op haar gezicht. ‘Lieve!ing,’ zei ze zachtjes, en haar ogen straalden liefde uit terwijl ze naar haar zoon keek, ‘wat ben ik blij je te zien.’ Zoals bij alle K was het moeilijk haar leeftijd te schatten. Ze zag eruit als vijftientig.

AANBIDDING

Korum liet Mia's hand los, liep naar de andere kant van de kamer en omhelsde zijn moeder. 'Ik ook, Riani, ik ook.'

Mia keek ernaar met een gevoel alsof ze inbreuk maakte op een privémoment. Ze kon zich niet voorstellen hoe het voor zijn ouders moest zijn dat hun zoon zo ver weg woonde. Ja, ze konden elkaar in virtual reality ontmoeten, maar ze kon zich voorstellen dat ze het toch misten om hem in het echt te zien.

'Kom, liefje,' zei Korum met een glimlach terwijl hij zich naar Mia omdraaide. 'Dan stel ik je voor aan mijn moeder.'

Met haar lippen in een glimlach geplooid liep Mia naar hen toe. Ze merkte dat de vrouwelijke K haar van top tot teen opnam. Haar handpalmen werden klam. Wat ging er door deze mooie vrouw heen? Vroeg ze zich af hoe het mogelijk was dat haar zoon een mensenvrouw had opgeduikeld?

Op ongeveer een meter afstand bleef Mia stilstaan en ze verbreedde haar glimlach. 'Hallo,' zei ze. Ze wist niet zeker of ze haar hand moest uitsteken om de begroeting te doen waarbij ze zijn moeders wang met haar knokkels streefde. Ze had de afgelopen weken ontdekt dat dit de gebruikelijke begroeting was tussen Krinar-vrouwen.

Korums moeder had geen last van deze schroom. Ze bracht haar hand naar Mia's wang, raakte die zachtjes aan en glimlachte terug. 'Hallo, lieve meid. Wat ben ik blij dat ik jou eindelijk mag ontmoeten.'

'Riani, dit is Mia, mijn charl,' zei Korum. 'Mia, dit is Riani, mijn moeder.'

'Ik ben ook heel blij om u te ontmoeten, Riani.' Mia begon zich wat meer op haar gemak te voelen. Ondanks de verpletterende schoonheid en jeugdige looks was er iets

ANNA ZAIRES

aan Riani's manier van doen wat haar geruststelde. Haast moederlijk, dacht Mia met een glimlachje.

‘Waar is Chiaren?’ vroeg Korum aan zijn moeder.

‘O, die kan hier elk moment zijn.’ Ze maakte een wegwijsgebaar. ‘Hij werd wat opgehouden op zijn werk, maar hij weet dat je hier bent.’

Chiaren moest dan wel Korums vader zijn, begreep Mia. Het was interessant dat hij zijn ouders bij de voornaam noemde, hoewel het ook logisch was. De K leefden zo lang dat er waarschijnlijk minder gevoelsmatig verschil was tussen de generaties dan bij mensen. Hoewel Korum eens had gezegd dat zijn ouders veel ouder waren dan hij, kon ze zich voorstellen dat het verschil tussen tweeduizend jaar en een paar duizend jaar extra niet zo groot was.

Ze werd onderbroken in haar overpeinzingen door een zacht woessjgeluid, waarop ze opzijkte en zag dat de muur weer een stukje openging. Een knappe, donkere Krinarman kwam binnen, gekleed in typische K-kleren. Hij liep vlug door de ruimte, bracht zijn hand omhoog en legde die op Korums schouder om zijn zoon te begroeten.

Korum beantwoordde het gebaar, maar hij leek nu een stuk gereserveerder dan hij was geweest tegenover zijn moeder. ‘Chiaren,’ zei hij zonder veel enthousiasme. ‘Wat fijn dat je er ook bij bent.’

Zijn toon verbaasde Mia. Waren er spanningen tussen vader en zoon?

Zijn vader knikte. ‘Natuurlijk. Ik zou het niet willen missen.’ Toen wendde hij zich tot Mia. Hij kantelde zijn hoofd en bestudeerde haar met een gezichtsuitdrukking die ze niet kon plaatsen.

AANBIDDING

Mia slikte, want haar keel voelde ineens droog aan. Chiarens houding en de licht spottende manier waarop hij zijn lippen krulde, kwamen haar al te bekend voor. Korum mocht dan wel zijn moeders uiterlijk hebben, hij had zonder meer wat kenmerken van zijn vader geërfd. Ze vond Chiaren intimiderend, met zijn koele, donkere blik en zijn gebrek aan zichtbare emotie. Hij deed haar denken aan Korum toen ze hem pas had ontmoet.

‘Chiaren, dit is Mia,’ zei Korum. Hij stapte naar haar toe en legde een bezitterige arm om haar heen. ‘Ze is mijn charl. Mia, dit is mijn vader, Chiaren.’

De K glimlachte en zag er ineens veel meer benaderbaar uit. ‘Wat mooi,’ zei hij zachtaardig. ‘Wat een prachtig mensenmeisje. Hoe oud ben je, Mia? Je ziet er jonger uit dan ik me had voorgesteld.’

‘Ik ben eenentwintig,’ zei Mia. Ze was zich ervan bewust dat ze er een paar jaar jonger uitzag. Dat kwam door haar kleine bouw, en het zou nooit meer veranderen nu ze Korums charl was.

Chiarens glimlach werd breder. ‘Eenentwintig...’

Mia bloosde nu ze zich realiseerde dat hij haar had gezien als een kind. Dat was ze natuurlijk ook in vergelijking met hem. Toch had ze het prettig gevonden als hij niet zo geamuseerd had gekeken bij het horen van haar leeftijd.

‘Mia, liefde, vertel ons eens over jezelf,’ zei Riani. Ze glimlachte warm naar haar om haar te bemoedigen. ‘Korum zei dat je de psyche bestudeert. Klopt dat?’

Ze knikte en richtte haar aandacht op Korums moeder. Wat ze van zijn vader moest vinden, wist ze nog niet precies, maar ze merkte dat ze Riani al graag mocht. ‘Klopt,’

ANNA ZAIRES

zei ze. ‘Ik werk sinds deze zomer voor Saret. Voor die tijd studeerde ik psychologie aan een van onze universiteiten.’

‘Hoe vind je het tot nu toe? Je stage?’ vroeg Chiaren. ‘Het zal wel heel anders zijn dan je tot nu toe hebt ervaren.’ Hij leek oprecht geïnteresseerd.

‘Ja, heel anders,’ bevestigde Mia. ‘Ik leer heel veel.’ Ze voelde zich een stuk meer op haar gemak terwijl ze hem vertelde over haar werk in het lab en vooral toen ze haar project aan hem uitlegde.

Daarna vroeg Riani naar haar familie. Ze leek het vooral boeiend te vinden dat Mia een zus had. Marisa’s zwangerschap fascineerde haar en ze luisterde aandachtig terwijl Mia vertelde over wat haar zus had doorgemaakt voordat Ellet haar had geholpen. Daarna informeerde Chiaren naar Mia’s ouders en hun werk. Hij was benieuwd hoe de bijdrage van een mens aan de maatschappij werd gemeten, dus Mia vertelde over de rol van docenten in het Amerikaanse schoolsysteem.

Het duurde kortom niet lang voor ze in een geanimeerd gesprek was met Korums ouders. Ze vertelden haar dat ze al bijna drie millennia bij elkaar waren en dat zijn moeder bijna vijfhonderd jaar ouder was dan zijn vader. Anders dan Korum, die zijn passie voor technologische designs al op jonge leeftijd had ontdekt, waren Riani en Chiaren jobhoppers. Dat gold voor de meeste Krinar, hoorde Mia. In plaats van zich te specialiseren, maakten ze regelmatig een carrièreswitch, zodat ze nooit echt ergens een expert in werden. Als gevolg daarvan hadden Korums ouders het nooit geschopt tot het niveau van de Raad, ook al hadden ze een respectabele positie in de samenleving.

AANBIDDING

‘Ik heb geen idee hoe we het hebben klaargespeeld om zo’n intelligent en ambitieus kind voort te brengen,’ zei Riani grijnzend. ‘Dat was in elk geval niet onze opzet.’

Bij het zien van Mia’s verbaasde gezichtsuitdrukking legde Chiaren uit: ‘Als een stel besluit een kind te willen, kiezen ze de optimale combinatie van fysieke kenmerken en potentiële intellectuele competenties, waarbij ze de meest vooraanstaande medisch experts raadplegen...’

‘Zijn de meeste Krinar designbaby’s?’ Mia’s ogen werden groot bij dit besef. Dat verklaarde waarom alle Krinar die ze had ontmoet zo knap waren. Ze hadden hun eigen evolutie in de hand genomen door een vorm van genetische selectie. Dit verklaarde heel veel. Een cultuur die geavanceerd genoeg was om zijn eigen DNA te manipuleren – zoals de Krinar hadden gedaan om van hun bloeddorst af te komen – kon met gemak uitselcteren welke genen ze wel en niet wilden voor hun kinderen. Het verbaasde Mia nu vooral dat ze hier niet eerder aan had gedacht.

Chiaren aarzelde. ‘Die term ken ik niet...’

‘Ja, precies,’ zei Korum, en hij glimlachte naar Mia. ‘Er zijn maar weinig ouders die genetische roulette willen spelen terwijl er een betere manier is.’

‘Maar wij hebben dat wel gedaan,’ zei Riani met een schaapachtige uitdrukking. ‘Ik ben per ongeluk zwanger geraakt – een van de weinige “ongelukjes” van de afgelopen paar duizend jaar. We hadden het erover dat we een kind wilden krijgen en stopten met anticonceptie, met het idee dat we net als ieder ander stel naar het lab zouden gaan. De kans dat je binnen het eerste vruchtbare jaar op de natuurlijke manier zwanger wordt, is iets van één op een miljoen. Ik was in die tijd bezig met muziek en had

ANNA ZAIRES

me gestort op het verbeteren van mijn zang, iets waar ik helemaal in opging. Daarom stelden we het krijgen van een kind uit. Tegen de tijd dat ik bij de medisch expert zat, was ik al drie weken zwanger van Korum.’

‘Ik ben wat ze noemen een *throwback*,’ zei Korum lachend. ‘Mijn ouders hebben geen enkele invloed uitgeoefend op welke kenmerken ik heb geërfd.’

Mia grijnsde naar hem. ‘Nou, volgens mij is het wel duidelijk van wie je je looks hebt.’ Hij had wel Riani’s tweelingbroer kunnen zijn.

‘Het is vooral de mate van ambitie die ons verbaast,’ zei Chiaren. Hij keek zijn zoon aan met een onleesbare blik. ‘Die komt echt uit het niets...’

Korum kneep zijn ogen tot spleetjes en Mia begreep dat dit het lastigste punt was tussen vader en zoon. Ze nam zich voor Korum hier later naar te vragen. Op dit moment was ze vooral nieuwsgierig naar deze nieuwe informatie over haar vriend. ‘Dus je bent geen designbaby,’ zei ze met een plagerig lachje.

Korum grijnsde. ‘Klopt. Ik ben zoals de natuur het bedoeld heeft.’

‘Je bent perfect,’ zei Mia terwijl ze keek naar zijn prachtige mannelijke bouw. Ze kon zich niet voorstellen dat hij nog mooier kon zijn.

Tot haar verbazing schudde Korum zijn hoofd. ‘Nee, dat is niet waar. Ik heb een kleine afwijking.’

‘Wat?’ Mia staaarde hem geschokt aan. Deze prachtige man had een afwijking? Waar had hij die al die tijd verborgen gehouden?

Hij glimlachte en wees naar het kuiltje in zijn linkerwang. ‘Ja, dit. Zie je?’

AANBIDDING

Mia keek hem ongelovig aan. ‘Dat kuiltje? Meen je dat?’

Hij knikte en zijn ogen glinsterden geamuseerd. ‘Mijn soort beschouwt dit als een misvorming. Maar ik heb ermee leren leven. Klaarblijkelijk zijn er zelfs vrouwen die het mooi vinden.’

Mooi? Mia vond het geweldig, en dat zei ze ook tegen hem. Korum en zijn ouders lachten.

‘We moesten maar weer eens gaan,’ zei Korum na een tijdje. ‘Het is etenstijd en Mia moet morgen op tijd opstaan voor werk.’

‘Natuurlijk.’ Riani keek haar begripvol aan. ‘Ik weet dat mensen sneller moe worden...’

Mia deed haar mond open om daartegenin te gaan, maar hield zich in. Wat Riani zei, was waar, ook al was ze nu niet heel erg moe. In plaats daarvan zei ze: ‘Het was heel leuk om jullie te ontmoeten, Riani en Chiaren. Ik heb ervan genoten met jullie te praten.’

‘Insgelijks, liefde, insgelijks.’ Riani raakte weer licht haar wang aan. ‘We hopen je snel weer te zien.’

Mia glimlachte en knikte. ‘Absoluut. Ik kijk ernaar uit.’

‘Het was leuk je te ontmoeten, Mia,’ zei Korums vader met een glimlach. Daarna wendde hij zich tot Korum en zei: ‘En het was goed om jou te zien, zoon.’

Korum knikte. ‘Tot de volgende keer.’

En toen vervaagde de wereld om hen heen weer. Mia deed haar ogen dicht. Toen ze ze opendeed, stonden ze in Korums huis in Lenkarda.

‘Ik mag je ouders graag,’ zei Mia tegen Korum tijdens het avondeten. ‘Ze lijken me aardig.’

ANNA ZAIRES

‘Dat zijn ze ook,’ zei Korum. Hij hapte in een stuk jicama met granaatappelsmaak. ‘Riani is geweldig. Chiaren ook, hoewel we niet altijd met elkaar op één lijn zitten.’

‘Hoe komt dat?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Ik weet het niet. Het is altijd zo geweest. In bepaalde opzichten lijken we op elkaar, maar op andere vlakken zijn we totaal tegengesteld. Hij heeft nooit begrepen waarom ik al mijn tijd heb gestoken in het opbouwen van mijn bedrijf in plaats van van het leven te genieten en een partner te zoeken zoals hij heeft gedaan. En hij heeft me niet echt vergeven dat ik Krina heb verlaten en zo Riani haar enige zoon heb ontnomen, ook al breng ik ze vaak genoeg een virtueel bezoek.’

Mia glimlachte. Die familiedynamiek kwam haar bekend voor. Haar ouders vonden het lastig toen ze naar New York was gegaan om te studeren. Ze kon zich niet indenken hoe ze het zouden hebben gevonden als ze naar een ander universum ging. Ze kon het Korums vader niet echt kwalijk nemen dat die daar niet kapot van was, vooral aangezien hij de ambitie van zijn zoon niet begreep of niet op prijs stelde.

Nog steeds met haar hoofd bij Korums familie at Mia langzaam haar stoofpot. Ze genoot van de combinatie van rijke smaken aan groenten en gewassen van Krina. Opeens kwam er een verontrustende gedachte bij haar op. Ze legde haar bestek neer en keek op naar Korum.

‘Zou je ooit terug willen gaan naar Krina?’ vroeg ze met een lichte frons. ‘Je zult je ouders wel missen, en het lijkt daar zo mooi...’

AANBIDDING

Hij aarzelde even. ‘Misschien op een dag,’ zei hij ten slotte. Hij keek haar aan met een onleesbare goudkleurige blik. ‘Maar waarschijnlijk niet heel lang.’

Mia voelde een druk op haar borst. ‘En ik dan?’

‘Jij gaat mee, natuurlijk,’ zei hij simpelweg. Hij nam een slokje water. ‘Wat dacht jij dan?’

Ze ademde diep in om kalm te blijven. ‘Naar een andere planeet? Waarbij ik alles en iedereen achterlaat?’

Zijn ogen vernauwden zich een beetje. ‘Ik heb niet gezegd dat het binnenkort gebeurt, Mia. Misschien niet eens gedurende de levensverwachting van je familie. Maar het zou kunnen dat ik op een dag naar Krina zal moeten, ja, en dan zou ik willen dat jij meegaat.’

Mia knipperde met haar ogen en keek weg. Haar hart kneep pijnlijk samen nu ze werd herinnerd aan de kloof tussen haarzelf en de rest van de mensheid. Dankzij de nanodeeltjes in haar lichaam zou zij nooit verouderen en sterven. Zodoende zou ze haar dierbaren allemaal overleven. Het feit dat de Krinar de middelen hadden om een mensenleven oneindig te verlengen maar ervoor kozen dat niet te doen zat haar dwars. Ze voelde zich schuldig wanneer ze hierover nadacht.

‘Mia...’ Korum reikte over de tafel heen en pakte haar hand. ‘Luister. Ik heb je gezegd dat ik de Oudsten zou raadplegen omwille van jouw familie en daar ben ik mee begonnen. Maar ik kan je niets beloven. Ik heb nog nooit gehoord dat er een uitzondering werd gemaakt voor iemand die geen charl is.’

‘Maar waarom niet?’ vroeg Mia gefrustreerd. ‘Waarom zouden jullie je kennis en technologie niet met ons delen? Waarom vinden jullie Oudsten dit zo belangrijk?’

ANNA ZAIRES

Korum zuchtte en streek met zijn duim over haar handpalm. ‘Dat weet niemand precies, maar het heeft iets te maken met het feit dat jullie soort nog steeds imperfect is en de Oudsten willen dat jullie verder evolueren...’

‘We zijn imperfect?’ Mia staaarde hem ongelovig aan. ‘Wat bedoel je daarmee? Wil je zeggen dat we een defect hebben? Als een auto-onderdeel dat niet naar behoren functioneert?’

‘Nee, niet als een auto-onderdeel,’ legde hij langzaam uit. De grip van zijn vingers werd steviger toen ze probeerde haar hand weg te trekken. ‘Jouw soort is heel jong, dat is alles. Jullie maatschappij en cultuur ontwikkelen zich in razend tempo en dat is waarschijnlijk voor een groot deel te danken aan jullie hoge geboortecijfer en korte levensverwachting. Als we jullie nu onze technologie zouden geven, als iedere mens duizenden jaren zou kunnen leven, zou jullie planeet binnen de kortste keren overbevolkt raken... tenzij we ook iets zouden doen aan jullie geboortecijfer. Snap je? Het is alles of niets: óf wij beheersen alles, of we laten jullie begaan. Er is geen middenweg, liefste.’

Mia klemde haar kaken op elkaar. ‘Waarom laat je mensen dan niet die keuze maken?’ vroeg ze. Het hele gebeuren maakte haar boos. ‘Waarom laat je ze niet de keuze maken tussen een eeuwig leven of het krijgen van kinderen? Ik denk dat een heleboel mensen liever dat eerste zouden willen dan dat er ziektes op hun pad komen en ze uiteindelijk doodgaan...’

‘Zo simpel ligt het niet, Mia,’ zei Korum met een onbewogen gezicht. ‘De kans op te grote bevolkingsgroei is niet de enige zorg van de Oudsten. Iedere generatie geeft onze samenleving iets nieuws, maakt hem beter. Nog maar

AANBIDDING

tweehonderd jaar geleden vonden mensen in jouw land het heel normaal om slaven te houden. Nu is alleen de gedachte al een gruwel – omdat er generaties overheen zijn gegaan en de normen en waarden zijn veranderd. Denk je dat je de slavernij had kunnen afschaffen als de mensen die ooit slavendrijvers waren nu nog rondliepen? De vooruitgang van jullie maatschappij zou een stuk langzamer gaan als we jullie levensverwachting oprekten – en dat is iets wat de Oudsten op dit moment niet willen.’

‘Dus dan zijn we inderdaad maar gewoon een experiment,’ zei Mia. Het lukte haar niet om de bitterheid uit haar toon te weren. ‘Jullie willen gewoon zien wat er met ons gaat gebeuren en het kan jullie niet schelen hoeveel de mens lijdt...’

‘Er zouden helemaal geen mensen zijn geweest als wij er niet waren, liefje,’ onderbrak hij haar. Hij keek licht geamuseerd om haar uitbarsting. ‘Dat vergeet je even.’

‘O ja, jullie hebben ons gemaakt, dus nu kunnen jullie voor God spelen.’ Ze voelde een weerzin opkomen die maakte dat ze overal tegenaan wilde schoppen omdat het zo oneerlijk was. Hoeveel ze ook van Korum hield, zijn arrogantie dreef haar soms tot waanzin.

Hij grijnsde, niet onder de indruk van haar boosheid. De grip van zijn vingers werd minder stevig en nu was zijn aanraking weer zacht en liefkozend. ‘Ik ken wel een leuker spel om te spelen,’ mompelde hij. Zijn ogen vulden zich met goudkleurige hitte.

Terwijl Mia vol ongeloof toekeek, liet hij de zwevende tafel wegzweven, zodat de barrière tussen hen in weg was. Met haar hand nog altijd in de zijne trok hij haar naar zich toe zodat ze niet anders kon dan bij hem op schoot kruipen.

ANNA ZAIRES

‘Denk je nog steeds dat seks alles goed maakt?’ vroeg ze. Ze vond het vervelend dat haar lichaam zonder dat ze het wilde, reageerde op zijn nabijheid. Hoe boos ze ook was, hij hoefde haar maar op een bepaalde manier aan te kijken en ze was al verloren, vervuld van verlangen.

‘Hmhm...’ Hij boog zich al naar haar toe om een kus in haar nek te geven. Zijn mond voelde heet en vochtig op haar blote huid. ‘Seks maakt altijd alles goed,’ fluisterde hij, en hij knabbelde aan de gevoelige overgang tussen haar nek en haar schouder.

De daaropvolgende paar uur kon Mia daar niets meer tegen inbrengen.

In vergelijking met het lawaaige, drukbevolkte Shanghai was het kale landschap van de Siberische toendra haast kalmerend. Als het niet zo koud was, zou Saret waarschijnlijk hebben genoten van zijn bezoek aan dit afgelegen gebied in Noord-Rusland.

Maar het was wél koud. De temperatuur hier, vlak boven de poolcirkel, was nooit hoog genoeg voor een Krinar, zelfs niet op de warmste zomerdag. Vandaag was het beneden het vriespunt en Saret zorgde dat ieder stukje huid bedekt was met thermische kleding voordat hij uit zijn vaarttuig stapte.

Het grote, grijze gebouw voor hem was een van de lelijkste voorbeelden van Sovjetarchitectuur. Met prikkeldraad en op iedere hoek een bewakingstoren zag het er precies uit als wat het was: een zwaarbewaakte gevangenis voor de ergste misdadigers van heel Rusland. Weinig mensen wisten van

AANBIDDING

het bestaan van deze plek, en daarom had Saret hiervoor gekozen voor zijn experiment.

Hij liep naar het hek toe zonder zich druk te maken of hij gezien zou worden door een camera of satelliet. Voor deze gelegenheid had hij een vermomming aan die hij zelf had ontworpen. Die veranderde niet alleen zijn uiterlijk, maar zelfs zijn DNA, waardoor het nagenoeg onmogelijk was om zijn ware identiteit te achterhalen. De mensen konden natuurlijk wel zien dat hij een Krinar was, maar verder wisten ze niets over hem.

Zodra hij in de buurt kwam, zwaaiden de poorten open om hem binnen te laten. Saret liep met grote passen het gebouw binnen en werd begroet door de bewaker, een naar alcohol en sigaretten stinkende man van middelbare leeftijd met een bierbuik.

Zonder een woord te zeggen leidde de bewaker hem naar zijn kantoortje en sloot hij de deur.

‘Heb je de data waar ik om heb gevraagd?’ vroeg Saret in het Russisch zodra ze de privacy hadden.

‘Ja,’ zei de bewaker langzaam. ‘De resultaten zijn... opmerkelijk.’

‘In welke zin?’

‘Je laatste bezoek was zes weken geleden,’ zei de mens. Zijn handen speelden nerveus met een pen. ‘De afgelopen maand hebben we geen enkele moord meegemaakt. Er is al drie weken niet gevochten. Ik werk hier al twintig jaar en zoiets heb ik nog nooit meegemaakt.’

Saret glimlachte. ‘Dat verbaast me niks. Wat was het moordcijfer voorheen?’

De man maakte een map open en haalde er een vel papier uit dat hij aan Saret gaf. ‘Kijk maar. Meestal is er elke

ANNA ZAIRES

dag een gevecht en zijn er een stuk of twee à drie moorden per maand. We snappen er niks van. Het is alsof ze een persoonlijkheidstransplantatie hebben ondergaan.'

Saret glimlachte nog breder. Als deze man eens wist hoe dicht hij bij de waarheid zat. Hij vouwde het vel papier op en stopte het in de zak van zijn thermobroek. 'Je kunt de laatste betaling morgen verwachten,' zei hij tegen de bewaker, en hij liep de ruimte uit.

Hij kon niet wachten om weer weg te gaan uit deze kou.

De volgende twee dagen gingen redelijk geruisloos voorbij. Mia werkte in het lab en bracht haar avonden door met Korum. Ze was enorm gelukkig, ondanks hun discussies zo nu en dan. Ze twijfelde er niet aan dat hij van haar hield, en dat maakte alle verschil. Ze hoopte dat ze hem op een dag zou kunnen overtuigen om haar soort in een ander licht te zien, om te begrijpen dat mensen meer waren dan slechts een experiment van de Oudsten. Maar voor nu moest ze zich tevredenstellen met een mogelijke uitzondering voor haar familie, iets waarvan ze wist dat Korum ervoor streed.

Bij het lab waren alle andere stagiairs nog afwezig, dus Mia werkte vaak in haar eentje te midden van al die apparatuur. Saret kwam en ging, en af en toe merkte ze dat hij haar met een raadselachtige blik aankeek. Ze beschouwde het als een soort wantrouwen jegens zijn menselijke stagiair en probeerde zich er verder niet druk om te maken. Toen ze haar rapport af had, stuurde ze het naar Saret en ze